U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci navrhovatele: **Ing. V. R.,** zast. advokátem Mgr. Adriánem Čechem, se sídlem AK Vinohradská 30, Praha 2 - Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2009, č. j. 27891/2009/04200/04000, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5Ca 139/2009 o návrhu navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

takto:

I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené pod sp. zn. 5Ca 139/2009 **nařídit** ve věci ústní jednání, resp. ve věci rozhodnout nejpozději ve lhůtě do **31. 1. 2011**

II. Navrhovateli **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se svým podáním ze dne 15. 11. 2010 doručeným Městskému soudu v Praze dne 19. 11. 2010 domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to nařízení jednání ve věci výše uvedené. Svůj návrh odůvodnila tím, že Městský soud v Praze již 14 měsíců od podání žaloby je nečinný a ve věci nekoná. Městský soud v Praze postoupil návrh Nejvyššímu správnímu soudu dne 1. 12. 2010.

Městský soud v Praze ve svém vyjádření uvedl, že věc je připravena k nařízení ústního jednání a rozhodnutí ve věci samé, avšak pro velký počet dříve napadlých správních žalob, o nichž nebylo dosud rozhodnuto, nebylo ústní jednání nařízeno. Soud projednává žaloby v podřadí, v němž napadly, nejde-li o věci, které je podle zákona třeba vyřídit přednostně (§ 56 zákona č. 150/2002 Sb. , soudní řád správní); v daném případě se o takovou věc nejedná.

Z obsahu předloženého soudního spisu bylo zjištěno, že navrhovatel podal žalobu dne 25. 8. 2009; žalobou se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, ve věci neposkytnutí

informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, konkrétně uvedení názvu a přesné adresy čerpacích stanic, které nevyhověly kvalitou pohonných hmot při kontrolách provedených ČOI v roce 2008 a 2009.

Dne 7. 9. 2009 zaslal soud informaci žalovanému o složení senátu včetně poučení dle § 51 s. ř. s., a vyzval jej k vyjádření se k žalobě. Dne 9. 11. 2009 bylo doručeno soudu vyjádření žalovaného a spisový materiál, dne 12. 11. 2009 zaslal soud stěžovateli informace o složení senátu včetně poučení dle § 51 s. ř. s. a vyjádření žalovaného. Stěžovatel soudu sdělil dne 7. 12. 2009, že trvá na nařízení ústního jednání. Od tohoto data nejsou ve spise vyznačeny žádné další úkony.

Podle § 174a odst. 1, věty první, zákona o soudech a soudcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudech a soudcích"), má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení (dále jen „návrh na určení lhůty").

Podle odstavce 8 citovaného ustanovení dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Důležitým hlediskem při posuzování průtahů v řízení je skutečnost, zda jsou průtahy způsobeny pouze státní mocí (soudem) nebo jsou zapříčiněny i samotným jednáním účastníků řízení či stěžovatele. Takové hledisko je respektováno i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, neboť v jeho rozhodnutích jsou rozlišovány důvody zapříčiněné postupem státu na jedné straně a postupem účastníků řízení na straně druhé. V projednávané věci je ze spisu zjevné, že stěžovatel podal žalobu perfektní, která nevyžadovala odstranění vad, resp. takový postup soud ani neuplatnil, soudní poplatek byl rovněž řádně uhrazen. Stěžovatel již dne 7. 12. 2009 učinil poslední úkon, k němuž byl soudem vyzván. Nelze tedy spatřovat nečinnost, která by zapříčinila nemožnost soudu jednat, na straně stěžovatele.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu a dospěl k závěru, že je důvodný. Vycházel přitom z ustálené judikatury Ústavního soudu; podle které je věcí státu organizovat své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině byly respektovány. Případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži těch, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v „přiměřené lhůtě (nález Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 335/04). Ústavní soud rovněž opakovaně judikoval, že ochranu právům je třeba poskytnout v přiměřené době (viz nález Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2002, sp. zn. I. ÚS 663/01). Rovněž tak ve svém nálezu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 599/2000 Ústavní soud konstatoval, že *„podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod každý má právo na to, aby jeho záležitost byla projednána v přiměřené lhůtě. Kritérium přiměřené lhůty je subjektivním pojmem, který se může lišit podle povahy každého individuálního případu."* V případě stěžovatele je předmětem

žaloby v podstatě pouze posouzení právní otázky, nejedná se o věc složitou, kde by muselo být prováděno zjišťování skutkového stavu, neboť o něm není sporu. Nejedná se tudíž o případ vyžadující rozsáhlé dokazování, který by ospravedlňoval nutnost lhůty přesahující více než jeden rok. Relevantním důvodem nemohou být v intencích výše uvedené judikatury ani kapacitní či personální aspekty.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup soudu, jak je uvedeno shora, dospěl k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, a proto určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, tj. nařízení ústního jednání nejpozději do 31. 1. 2011.

Návrh navrhovatele byl uznán jako oprávněný, ve ust. § 174a odst. 8 in fine zákona o soudech a soudcích hradí náklady řízení o něm stát. Vzhledem k tomu, že vznik takovýchto nákladů však z obsahu spisu nevyplývá, soud rozhodl tak, že navrhovateli se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ust. § 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 9. prosince 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu